

Πρώτη εντολή: ο θείος φόβος

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Περί του θείου φόβου ως πρώτης εντολής

Αν κανείς θέλει να προχωρήσει σύντομα, πρέπει στις εντολές μάλλον να δείχνει την επιμέλειά του και όχι αλλού, γιατί αλλιώς θα πέσει σε γκρεμό, ή μάλλον σε χάος. Γιατί όπως στα επτά χαρίσματα του Πνεύματος, αν δεν αρχίσει από το φόβο, δεν μπορεί κανείς ν' ανέβει ποτέ στα άλλα, έτσι και στους μακαρισμούς του Κυρίου. Καθώς λέει ο Δαβίδ, αρχή της σοφίας είναι ο φόβος του Κυρίου. Και άλλος Προφήτης, αναφέροντας τα χαρίσματα από την κορυφή προς τα κάτω, είπε: «Πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και ισχύος, πνεύμα γνώσεως και ευσεβείας, πνεύμα φόβου Θεού». Και ο Κύριος από το φόβο άρχισε να διδάσκει, λέγοντας: «Μακάριοι όσοι νιώθουν φτωχοί μπροστά στο Θεό». Αυτό σημαίνει να γίνει κανείς κατατρομαγμένος από το φόβο του Θεού, και να έχει ανείπωτη συντριβή ψυχής. Ο Κύριος έθεσε ως θεμέλιο αυτή την εντολή, επειδή γνωρίζει ότι χωρίς αυτήν, ακόμη και όταν κανείς ζει στον ουρανό, δεν ωφελείται, αν έχει την παραφροσύνη με την οποία έπεσαν ο διάβολος και ο Αδάμ και πάρα πολλοί άλλοι.

Γι' αυτό οφείλει εκείνος που θέλει να τηρήσει την πρώτη εντολή, δηλαδή τον φόβο όπως είπαμε, να μελετά με μεγάλη επιμέλεια τα συναπαντήματα της ζωής που γράφτηκαν παραπάνω και τις ευεργεσίες του Θεού, τις αμέτρητες και ανεξερεύνητες, και όσα έκανε και κάνει σ' εμάς με ορατά και αόρατα μέσα, με εντολές και δόγματα, με απειλές και υποσχέσεις, φυλάγοντάς μας, τρέφοντάς μας, προνοώντας, ζωογονώντας και λυτρώνοντάς μας από ορατούς και αόρατους εχθρούς. Τις ασθένειες που προκαλεί η δική μας αταξία, τις θεραπεύει με τις προσευχές και τις πρεσβείες των Αγίων Του. Στις αμαρτίες, στις ασέβειες και στις ανομίες μας μακροθυμεί πάντα, για όσα κάναμε και κάνομε και όσα μέλλομε να κάνομε. Από αυτά μας λύτρωσε η χάρη Του.

Να μελετά επίσης πόσο παροργίζομε το Θεό με έργα, λόγια και διαλογισμούς. Και όχι μόνο μας ανέχεται, αλλά και περισσότερο μας ευεργετεί είτε ο ίδιος, είτε μέσω των Αγγέλων, των Γραφών, των Δικαίων και Προφητών, των Αποστόλων και Μαρτύρων, των διδασκάλων και των οσίων Πατέρων. Και κατανοώντας τους άθλους των μαρτύρων και τους αγώνες των οσίων, έπειτα θαυμάζοντας τη συγκατάβαση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τη ζωή Του στο κόσμο, τα άχραντα πάθη Του, το Σταυρό, τον θάνατο, την ταφή, την ανάσταση, την ανάληψη, την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, τα άρρητα θαύματα που γίνονται πάντοτε και κάθε ημέρα, τον παράδεισο, τα στεφάνια, την υιοθεσία που μας αξίωσε και όλα όσα περιέχει η θεία Γραφή και άλλα πολλά σκεπτόμενος, κυριεύεται από έκπληξη

βλέποντας τη φιλανθρωπία του Θεού, ενώ τρέμει και θαυμάζει τη μακροθυμία Του και την ανοχή Του προς εμάς. Και λυπάται για τη ζημιά που έπαθε η ανθρώπινη φύση, που έχασε δηλαδή την αγγελική απάθεια, τον παράδεισο και όλα τα αγαθά από τα οποία ξεπέσαμε, ενώ πέσαμε σε τόσα κακά εννοώ τους δαίμονες, τα πάθη και τις αμαρτίες, και συντρίβεται η ψυχή, κατανοώντας πόσα κακά δημιουργήθηκαν από τη δική μας πονηρία και από την πανουργία των δαιμόνων.

(Φιλοκαλία, τ. Γ', έκδ. Το περιβόλι της Παναγίας σ. 84-85).